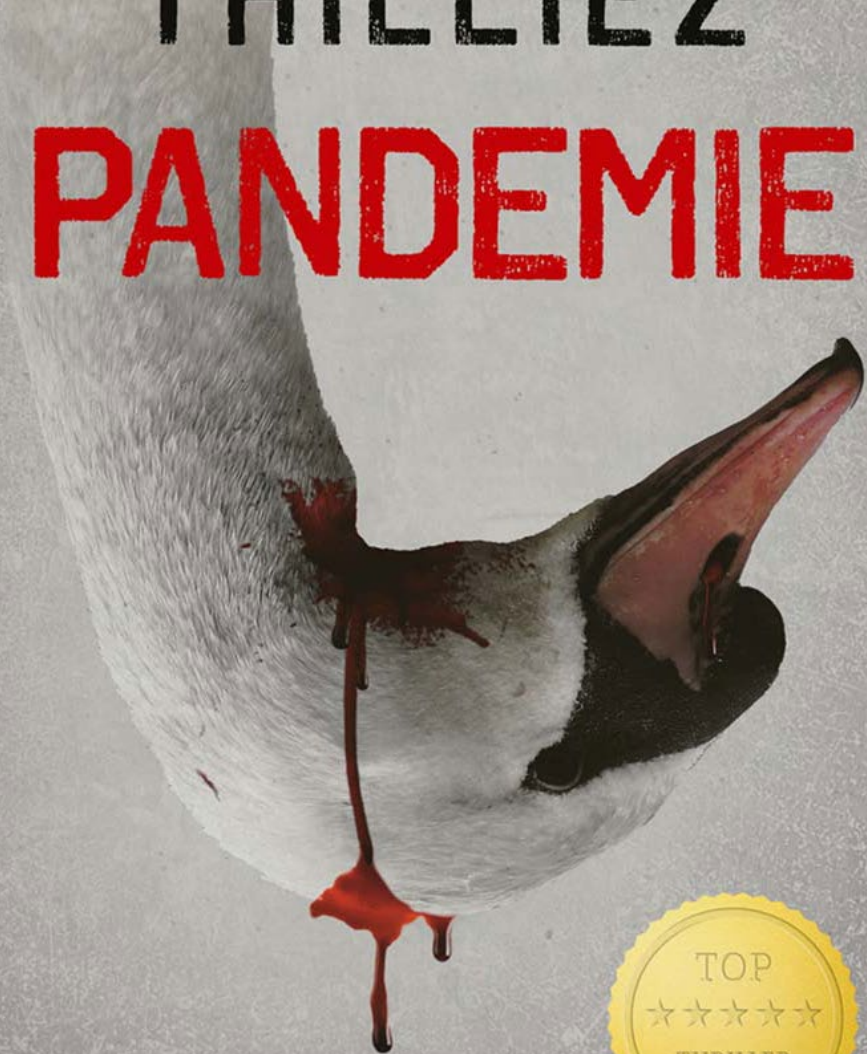

FRANCK
THILLIEZ

PANDEMIE

xyz

Pandemie

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.xyz.cz
www.albatrosmedia.cz

Franck Thilliez
Pandemie – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2021

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

**FRANCK
THILLIEZ**

PANDEMIE

xyz

Vy, kteří vstupujete, zanechte všech nadějí.

Dante, Božská komedie

*Ostatně, využívání lidských bytostí ke zničení jiných lidských
bytostí v sobě nese břemeno spojené s naším druhem...*

*A může člověku připadat jako znesvěcení
nebo jako porušení všech tabu života.*

Patrick Berche, Tajná historie biologických válek

PROLOG

[P]rvní zvuk, který Gabriel uslyšel, bylo řinčení řetězu na kotníku.

Příšerně ho bolela hlava. Ležel zkroucený na boku a prsty mu klouzaly po nějakém kovu, který se mu zařezával do pravé tváře. Muselo se jednat o mříž ocelové ventilace, o jednu z těch věcí, které zdvihají holkám sukně, když se na ně postaví. Gabriel obvykle tyhle mříže miloval.

Zaslechl, že dole teče voda. Kam ho to proboha odvedli? A proč? Ještě cítil v žaludku špatné víno, ale naprosto přesně si vzpomínal na tu černou postavu, která se pod mostem zjevila – jakoby odnikud. Myslel si, že se jedná o nějakého obřího ptáka se zobákem a s drápy, lesknoucími se v měsíčním světle, ale pak ucítil bolest na krku, zavřel oči a otevřel je až tady, na místě černějším než bezhvězdná noc.

Nadzvedl se a do nosu ho udeřila silná vůně. Máta. Ano, ucítil čerstvou mátu. Těžkopádně se ohnul až k poutům na noze a pokusil se je uvolnit. V tu chvíli se za jeho zády objevilo světlo. Vypadalo jako od svíčky. Bylo plaché jako mýdlová bublina a způsobilo, že Gabriel spatřil své okolí jako za zamženým sklem. Rozeznával jen malé útržky reality. Kousek stropu, čtverec mříže, dolní část zdi... Očima přejížděl po okolí, dokud se neozval jakýsi strašidelný

zvuk. Přicházel z místa naproti světlu. Gabriel ležel přesně uprostřed diagonály spojující oba tyto body.

Chtěl se zvednout, ale vír v hlavě mu v tom zabránil. Zůstal tedy ve stejné obranné pozici jako pes chystající se skočit. Včera hodně pil a neměl úplně jasnou mysl, ale nebezpečí vycítil. Během let se jeho instinkt přežití vyostřil, takže se nenechal snadno vyděsit.

Velmi rychle pochopil, že ten zvuk je řinčení řetězu. Dalšího řetězu.

Ve světle se objevila ruka. Pět prosících prstů, nejprve strnulých, které se vzápětí sevřely, aby zachytily tmou. Gabriel viděl jen ruku, snažící se dosáhnout ke svíčce. Vzápětí pochopil, že to ta ruka nikdy nedokáže. *Na druhé straně* musel být někdo, koho unesli a uvěznilo stejně jako jeho.

Opatrně se po kovové mříži, která mu odírala dlaně a kolena, vlekl dál, dokud ho nezastavil jeho vlastní řetěz, napnutý na maximum. Napřáhl pravou ruku směrem ke svíčce, stejně jako ta druhá ruka, která teď lomcovala mříží, jako by ji chtěla vytrhnout. Ale nedokázal se dotknout ani svíčky, ani té ruky. Ačkoliv se snažil a napínal všechny svaly, nepodařilo se mu to.

Už už chtěl vykřiknout, když se asi metr od něj na levé straně objevila další ruka. Mnohem menší a zuboženější. Pak se z posledního úhlu místnosti objevila třetí, tentokrát velká a hubená ruka.

Za nataženýma rukama se mezi světlem a tmou objevily tváře.

Vousaté a vrásčité tváře s vyděšenýma očima.

A v jejich zorném poli se tyčila postava posledního muže. Stál a neměl řetěz. Oblečený byl celý v černém a na hlavě měl nasazený černý klobouk.

1.

Pátek 22. listopadu 2013

[A]mandina Guérinová pozorovala mikroskopem s velkým zvětšením kolonii gramnegativních bakterií *Escherichia coli*. Organismy, zbarvené domodra, neměřily víc než tři miliontiny metru a šplouchaly se v živném roztoku. Mikrobioložka se odsunula od mikroskopu a přenechala místo stážistovi.

„Uvidíš, jsou trochu vystresované.“

Ačkoliv měl Léo na obličejí respirační masku, bylo na něm znát, že se necítí ve své kůži. Přiložil své modré oči k okuláru. V tomto zabezpečeném oddělení manipulovali se salmonelou, stafylokoky a listeriem, které byly při teplotě -80 °C uloženy v mrazáku, stojícím v rohu laboratoře. Nejednalo se o vyložené smrtelné bakterie, ale pracovali s nimi maximálně opatrně.

„To spíš já jsem vystresovaný.“

„Přinejhorším bys z nich dostal třídenní nebo čtyřdenní průjem. Poslyš, co může u bakterií vyvolat stres?“

„Změna teploty, zima, horko, změna chemického prostředí... tlak, osvětlení.“

„A jakou strategii používají vůči stresu?“

„Začnou spotřebovávat co nejmíň energie, uvedou se do spánkového stavu nebo se přilepí jedna ke druhé. Některé bakterie,

jako třeba antrax, začnou vyrábět spory, aby se chránily před okolím.“

„Výborně. Když...“

Někdo hlasitě zaklepal na jedinou průhlednou stěnu vysoce zabezpečené laboratoře. Amandina otočila hlavu. Za stěnou stál Alexandre Jacob, šéf mikrobiologického institutu. Zamávala na něj, ať jde dál, ale on odmítl. Evidentně si nechtěl oblékat ochranný oděv. Poskytla tedy pár rad studentovi, pak si stáhla roušku na krk, sundala si rukavice, pečlivě si umyla ruce, i místa mezi prsty, a kartáčkem si vyčistila nakrátko ostříhané nehty. Poté vyšla přes přetlakovou komoru ven. Za jejími zády visela na dveřích černo-žlutá tabulka zákazu vstupu s upozorněním, že uvnitř hrozí mikrobiologické nebezpečí.

„Ústředí vyhlásilo epidemiologický poplach. Můžeš se do půlhodiny vydat na cestu?“

„Zrovna jsem se stážistou pracovala na svém výzkumném projektu, ale to se nic nedá dělat.“

Ten den měla Amandina jako mikrobioložka službu až do 17 hodin. Musela být neustále v pohotovosti a musela být připravená co nejrychleji zasáhnout kdekoliv po celé Francii. Patřila spolu s dalšími čtyřmi vědci do zásahové jednotky, která měla k dispozici dvanáct nejzkušenějších řidičů z průmyslové a technologické bezpečnostní služby.

„Výborně. Volali mi ze severní prefektury. Pojedeš do ornitologické rezervace Marquenterre v deltě řeky Sommy. Oficiální důvody uzavření parku: problémy s údržbou. Epidemiologický institut si přeje celou záležitost udržet v co možná největší tajnosti. Pojedete s Johanem, už o tom ví. Obvyklý postup.“

„Dobře. A skutečný důvod uzavření parku?“

Alexandre Jacob měl nejvyšší bezpečnostní prověrku a nebyl moc sdílný.

„Co se podle tebe dá najít v ptačí rezervaci?“

2.

[A]mandina zamávala na stážistu, že práce s bakteriemi skončila, vyčistila a vydezinfikovala materiál a pak odhodila ochranný oblek do koše s infekčním prádlem. Nenosila ochranný návlek na hlavu a vlasy měla ostříhané maximálně na délku několika milimetrů, takže její hlava vypadala skoro jako oholená a přitahovala pozornost každého, kdo se s ní setkal poprvé. Obvykle tak chodili ostříhaní muži a nikoliv zrzavé ženy. Amandina měla dlouhé vlasy jen na několika fotkách, z nichž ty poslední byly pořízené někdy před třemi nebo čtyřmi lety.

Zašla si pro věci do kanceláře a pak zamířila na přeplněné parkoviště pařížského Pasteurova ústavu, kde už na ni čekal kolega Johan Dutreille. Tady, v ústavu, se stejně jako v Lille věnovaly tisíce nadšenců výzkumu rakoviny, Alzheimerovy choroby, genetiky a bojovaly proti nemocem v duchu slavného vědce Louise Pasteura. „Někdy vyléčit, často ulevit, vždycky naslouchat.“ A to vše s lidskou laskavostí. Pokud dodnes existovaly Pasteurovy ústavy v Paříži a Lille, bylo to z velké části díky finančním darům.

Oba mikrobiologové projeli bezpečnostní branou a ocitli se uprostřed 15. obvodu, nedaleko montparnasského nádraží a gigantické věže. Za volantem Renaultu Kangoo seděl Johan. V kufru auta vezl veškerý materiál nezbytný pro zásah. Všechno pečlivě

srovnané, včetně kufříků a kanystrů. V Johanově světě muselo být všechno symetrické – a to byl bezpochyby i důvod, že jeho černé vlasy dělila přesně uprostřed hlavy široká pěšinka.

„Víš o tom případu v parku Marquenterre víc než já? Mám pocit, že mě Jacob nemá moc v lásce.“

„Ale ano, má tě rád, jen mu dej čas, ať si zvykne na hlavní město. Pochází z jihu a tady to tak trochu špatně snáší. Navíc je pod velkým tlakem. Není jednoduché se tady najednou objevit a nahradit jednoho z našich nejvýznamnějších vědců, který odešel do důchodu...“

Amandina vrhla na kolegu kradmý pohled. Byli stejně staří, oběma bylo třicet čtyři let, ale Johan se svou intelektuální pěšinkou, malým knírkem a hustým černým srostlým obočím, které mu dodávalo výraz havrana, vypadal starší. Hříčky přírody se nenacházejí jen v Petriho miskách.

„Tak co ten park Marquenterre?“

„Poplach vyhlásil jeden ze strážců, když dnes ráno našel tři mrtvé divoké labutě. Informoval o tom svého ředitele, který se pak přesně řídil předpisy, jak postupovat v případě, že někdo nalezne mrtvé migrující ptáky. Zavolal Národní zdravotnickou organizaci. O půl hodiny později se informace dostala do našeho institutu a vedení okamžitě nařídilo park uzavřít. Na místo míří i zástupci veterinární služby.“

„Migrující ptáci... Pokud mě paměť neklame, poslední poplach tohoto typu byl vyhlášen v roce 2007.“

„U řeky Moselly, ano. Nebylo to nic alarmujícího, jen nějaký virus.“

„Doufejme, že tohle bude podobné. Jsme uprostřed migrace a nebylo by moc optimistické narazit na nový případ ptačí chřipky, i když, jak by řekl Jacob...“

„Všechno zvládneme!“

Všiml si, že Amandina zívá. Znovu zvažněl.

„Mimochodem, jak se má Phong?“

„Ujde to...“ odpověděla a vzdychla. „Jacob je dost zvědavý. Dozvěděla jsem se, že se zajímá o můj soukromý život. Prý se všude možně vyptává. Nevím proč.“

„Proč? Protože zodpovídá za bezpečnost laboratoří! Existuje v nich něco, co by dokázalo zabít miliony lidí. Proto se zajímá o předchozí život každého z nás. A k tomu přidej, že je trochu paranoidní. Nutně takový musí být, aby si vybudoval důvěru svých nadřízených i zaměstnanců.“

„Jsi jediný, kdo o Phongovi ví. Šéf se to nikdy nesmí dozvědět, slibuješ? Nechci, aby proti mně použil můj soukromý život, pokud by se někdy rozhodl házet mi klacky pod nohy. Radši pracuju v terénu, v kontaktu. Někdy se v laboratořích dusím.“

„Víš, že na mě se můžeš spolehnout.“

Amandina se naklonila k autorádiu a ze zpráv přeladila na hudbu. Goldmanův hit *Comme toi*. Pak si opřela hlavu o opěradlo a začala pozorovat ubíhající činžáky na předměstí. Anonymní baráky bez naděje. Bylo to smutné, špinavé a deprimující, jako by se na předním skle objevila nějaká mastnota. Hlavně teď, na konci listopadu, kdy jsou deště intenzivnější a studenější. Měla ráda velká města, a zároveň je nenáviděla. Johan pochopil, že bude lepší nechat ji na pokoji, a soustředil se na cestu.

O dvě hodiny později dorazili k řece Sommě. Přírodní rezervace ležela na břehu jedné zátoky. Jakmile Amandina vystoupila z auta, protáhla se a zahleděla na obzor. Barvy byly podzimní, ale když v dálce spatřila, jak se Lamanšským průplavem ženou vlny k obzoru, v duchu si řekla, že i odstíny šedé můžou být krásné.

Z plných plic se nadechla čerstvého vzduchu. Možná by mohla zajet s Phongem na severní pobřeží častěji. Využít moře a přírody. Jenomže práce, testy a výzkum jí nic takového neumožňovaly.

A dnes...

Protože Johan chtěl nést oba kufříky, jeden v jedné a druhý ve druhé ruce – otázka symetrie – nechala ho být. Spokojila se jen s tím, že vzala prázdný kanystr.

Představili se řediteli rezervace.

„Johan Dutreille a tohle je Amandina Guérinová, pohotovostní tým Pasteurova ústavu v Paříži.“

Muž jim podal velkou ruku. Bylo mu asi padesát a jeho brýle s elipsovitými obroučkami nedokázaly skrýt znepokojení.

„Jmenuji se Nicolas Pion. Dva lidi z veterinární správy a dva hasiči už jsou na místě.“

Ředitel je vedl napříč rezervací, která se táhla na všechny strany. Na nebi tvořilo hejno ptáků velké V při nádherném baletu, vedeném nevyzpytatelnou touhou po přežití. Někteří ptáci mířili k rozpálené zemi v Africe, jiní přilétali z ledových regionů severní polokoule. Amandina věděla, že část severovýchodní Evropy, spolu s Belgií, Německem a Francií, je důležitá migrační trasa, kterou každoročně prolétají desítky tisíc ptáků. Johan si pozorně prohlížel okolí.

„Nenašli jste v rezervaci další mrtvé ptáky?“

„Obešli jsme ji celou, ale na první pohled jsme nenašli nic zvláštního.“

„Máte informace o těch labutích?“

„Podle jednoho z mých zaměstnanců už tady byly včera, ale živé. Vydávají se na dlouhou pouť ze severních oblastí, zejména z Ruska. Tento druh se tady v Marquenterre objevuje jen velmi zřídka a k jejich migraci dochází až později. Zima bude možná mírnější. Nebo za to může klimatické oteplování, které působí všude, kdo ví.“

Došli k malé vodní ploše, uprostřed které se nacházela loďka se dvěma stojícími muži v rouškách a rukavicích. Hasiči veslovali a udržovali rovnováhu. Ze břehu viděli mrtvá těla tří ptáků, zabalená do bílé plachty a uzavřená do biologického obalu. Jejich pitva proběhne na nějakém zabezpečeném místě, v laboratoři typu NSB3+, za nejvyššího bezpečnostního stupně. Jakmile se jednalo o podezření na nějaký ptačí virus, nebyla to žádná legrace.

Amandina se zahleděla na další ptáky pohybující se kolem jezera. Kachny, volavky, vodní slípky... Potenciální nosiči viru,

kterí budou brzy pokračovat v migraci směrem k teplejším krajům. A jako jakákoliv jiná živá bytost sehrají svou roli v infekčních vektorech.

Oba vědci si oblékli ochranné kombinézy, rukavice, masky a papírové návleky na boty. Johan vysvětlil řediteli, jak budou postupovat, zatímco Amandina vyndávala materiál.

„Navážeme na práci veterinářů. Odebereme vzorky vody, bahna a sedimentů z míst, kde se nacházely mrtvé labutě. Virus, tedy pokud se jedná o virus, se sice rozpustil v tisících litrech vody, ale nepochybuje o tom, že ho najdeme, až ho budeme testovat v laboratoři.“

„Naplníme pár kanystrů, natáhneme vodu pumpou, zachytíme mikroby do speciálních filtrů, takže nám nakonec zbude jen několik mililitrů tekutiny, v níž bude velká koncentrace mikrobů,“ doplnila jeho slova Amandina.

Pion nervózně přecházel sem a tam. Zdálo se, že vysvětlení na něj neudělalo velký dojem.

„Mí zaměstnanci jsou nervózní a návštěvníci čekají na vstup do rezervace.“

Vědci si vyměnili pohled. Johan se otočil k loďce a přátelsky zamával, zatímco Amandina pokračovala ve vysvětlování:

„Jakmile budeme mít vzorky, převezeme je do Národního centra boje proti chřipce v Pasteurově ústavu v Paříži. V tomto ústavu je – nepočítaje Lille – jediná laboratoř v celé Francii, která se zabývá chřipkou. Když všechno půjde dobře, za několik hodin se dozvíme, jestli se jedná o virus ptačí chřipky H5N1.“

„A když to bude on?“

„Pravděpodobně na pár dní uzavřeme vaši rezervaci, abychom se ujistili, že tu nejsou žádní další mrtví ptáci, a pak teprve přefekt rozhodne, co dál.“

„Zavřít rezervaci kvůli třem mrtvým labutím? Ale...“

„Je nám líto, ale postupy jsou v případě podezření na ptačí chřipku velmi striktní. Stejně jako my i vy znáte rizika šíření a nebezpečí,

ktelé tento virus představuje. Bezpečnostní perimetr musí být co nejširší.“

Pion rezignovaně potřásl hlavou. Taková opatrnost mu připadala přehnaná. Byly to jen tři mrtvé labutě. Možná by býval udělal líp, kdyby nikomu nic neřekl a hodil ptáky do popelnice. Celý znepokojený odešel, aby vyřídil nějaké telefonáty.

Johan s Amandinou pozdravili veterináře. Rozmluva trvala jen krátce. Pak si s nimi vyměnili místo v loďce a hasiči znovu doveslovali až ke třem značkám, kterými veterináři označili místa, na nichž ležely labutě. Všimli si výkalů zachycených v chaluhách na hladině.

„Většina je pryč.“

Mlčky naplnili kanystry vodou, odebrali sedimenty, vzorky bahna, vytáhli pumpu, nasadili filtry i hadičky a spustili systém. Byl to podomácku vyrobený systém, ale fungoval skvěle. Natáhli vodu do kanystrů a nechali ji proběhnout přes speciální filtry určené k zachycení mikroorganismů v prvních dvou hodinách.

Amandina ucítila lehké zachvění, když ukládala vzorky tekutiny do biologických obalů s trojitou tloušťkou. Možná se tady kousek od ní nacházely slavné, neviditelné mikroby ptačí chřipky H5N1, připravené zabít. Tento sériový zabiják jen zřídka napadá člověka – musel by ho vdechnout velké množství z nemocného dobytka, ale pokud by se tak stalo, byl by schopen zabít každého druhého.

Když svou misi skončili, oba lovci mikrobů v tichosti zmizeli i se svými kufříky a kanystry doprovázeni zvědavými pohledy turistů i několika ornitologů, čekajících na vstup do parku. Bezpochyby je považovali za zaměstnance rezervace, provádějící údržbu. Tím líp.

Něco malého snědli v restauraci na rohu, pak vjeli na dálnici a zamířili k hlavnímu městu. Okružní bulvár, zácpy a troubení. Amandina vnímala, jak ubíhá den, a strašně ji rozbolela hlava. Vzpomněla si, že si zapomněla vzít svůj propranolol.

Konečně dorazili do Pasteurova ústavu.

Mladá žena se pođívala na hodinky, zatímco Johan vyndával zavazadla z auta.

„Panebože, skoro sedm večer! Slíbila jsem Phongovi, že se vrátím brzy.“

Johan se na ni mdle usmál.

„Neboj, zařídím to. Stejně musím v laboratoři něco dodělat.“

„Dobře, stavím se na dekontaminaci. Díky, Johane.“

„A uvolni se trochu, Amandino, ano? Hodně pracuješ.“

„Moc mi to nejde, ale pokusím se...“

„Promluvíš si o těch labutích s Phongem? Má konexe v Mezinárodní zdravotnické organizaci. Mohl by nám zjistit pár pikantních informací, které Jacob nikdy nesežene.“

„Nevím, jestli bude mít chuť strkat do toho nos. Znáš ho, když se do něčeho zakousne, nepustí to...“

Johan bouchnul dvířky auta.

„Jak myslíš, ale mohlo by ho to trochu rozptýlit.“

„Phong se nenudí,“ odpověděla poněkud suše.

„Fajn, tak hodně odvahy, Amandino. V pondělí nashle.“

Hodně odvahy... Našel ten správný výraz.

Protože otevřít dveře svého bytu na jihozápadním předměstí Paříže pro ni bylo všechno ostatní, jen ne úleva.

Většinou to byla zkouška.

3.

[A]mandina pozdravila Phonga už ode dveří.

Zamával na ni přes plexisklo zavřených dveří. Amandina zatóužila sevřít ho do náruče a políbit, jak to obvykle dělají manželé, když se celý den neviděli.

Ale ona to kvůli tabulím plexiskla udělat nemohla.

Nejdřív si musela dát sprchu.

Zbavit se co největšího množství mikrobů. Ještě a ještě...

V bytě velkém dvě stě metrů čtverečních se nacházely dvě koupelny, dva obývací pokoje a jedna velká a druhá malá kuchyň. Všechno oddělené nerozbitnými stěnami a komplikovanou sítí průhledných chodeb, aby se manželé nemohli potkat.

Když všechno šlo špatně, měla svůj soukromý prostor a on zase svůj. Chodili po paralelních chodbách a ani jeden nikdy nevkročil do prostoru toho druhého. Dvě oddělené bytosti, žijící pod stejnou střechou ve zvláštním labyrintu.

A přesto se milovali.

V koupelně se Amandina svlékla a nacpala oblečení do koše na prádlo, umístěného pod velkou a přeplněnou lékárníčkou a pod kalendářem, do něhož si pečlivě zaznamenávala termíny menstruace. Energicky se namydliła tím nejúčinnějším antibakteriálním mýdlem, které se dalo koupit – její kolegové z Pasteurova ústavu

testovali jeho složení – , šamponem si promasírovala hlavu a pak se dlouho sprchovala horkou vodou. Nakonec se utřela ručníkem, vypraném ve speciálním antibakteriálním změkčovaadle.

Před zrcadlem vklouzla do thajského kimona ze šedého hedvábí a na obličej nanasla několik krémů. Ve čtyřiatřiceti letech vypadalo její hladké tělo jako z porcelánu. Potřebovala tuto očistu, aby se cítila dobře.

Po rituálu, který trval skoro hodinu, se konečně mohla sejít s manželem v jednom z obývacích pokojů. Byly tam osvěžovače vzduchu a kontrolky vlhkosti, které většinou sloužily jako účinné bariéry proti mikrobům. Amandin obývací pokoj se nacházel na opačné straně ultraodolného a nerozbitného plexiskla. Měla v něm svůj televizor, svou výzdobu a svou pohovku. Zkontrolovala veškeré domácí zařízení: automatický uzávěr, okenice, nastavení teploty, aktivaci alarmu, ovládání osvětlení...

Phong připravil kuře po thajsku na kokosovém mléku. Na malý kulatý stůl postavil proti sobě dva barevné talíře. Amandina Phonga objala a pohládila ho po zádech. Každý den, kdy ho mohla objímat, byl dnem, kdy vítězila nad jeho nemocí. A nehleděla na bolest, oběti ani na ty tlusté stěny, za nimiž se někdy cítili jako ryby v akváriu.

Amandina zkontrolovala, zda je kuře dobře propečené, a otevřela lahev minerálky.

„Co bys řekl tomu, kdybychom si vyjeli k moři? Na severní pobřeží. Vítr a čerstvý vzduch. Jód může tvému organismu jen prospět. V tuhle roční dobu tam nikdo nebude, mohli bychom mít celou pláž jen pro sebe.“

„Ty bys chtěla?“

„Ano, moc.“

Phong o návrhu dlouhé vteřiny přemýšlel. Když se zamyslel, vyskočily mu kolem tmavých očí drobné vrásky, podobající se ptáčím noze. Ve třiačtyřiceti letech měl kulatý a hebký obličej Asiata, vlasy lehce sčesané dozadu a nádherné bílé zuby.

Usmál se na ni a jeho úsměv ji ještě po pěti letech manželství vzrušil. Seznámili se spolu na vědecké konferenci o biologické bezpečnosti, na níž spolu diskutovali o bakteriích se strašidelnými názvy. A už se neopustili. Těsně předtím, než se vzali, se ho Amandina zeptala, jestli je připravený vzít si ženu s tak nebezpečným křestním jménem. *Amande*, mandle. Když se promění v cyanokáli, může vás zabít dřív, než si to uvědomíte. „Já to risknu,“ odpověděl. „Mandle mohou být taky docela dobré.“

„Ano, moře je dobrý nápad. Udělá mi dobře, když se na chvilku podívám ven. Zítرا?“

„Spíš v neděli. Na silnicích nebude tolik lidí. Zítرا tady uklidím a budeme se koukat na filmy. A taky si pak vezmu volno. Požádám o něj hned v pondělí a vezmu si ho na celý týden.“

„Fakt?“

„Neměla jsem dovolenou už dávno, potřebuji si trochu vyčistit hlavu a dát si pauzu před přípravou své vědecké práce. Strávit víc času s tebou!“

„To je taky skvělý nápad!“

Amandina ukázala hlavou na origami, kterých byl plný stůl. Draci, vážky a ptáci v naprosto dokonalém provedení. Některé si vyžádaly stovky hodin skládání, jiné pouze hodinu práce. Phong měl dlouhé a jemné prsty klavíristy.

„Tak kolik jsi jich dnes prodal?“

„Čtyři. Dva škorpony, jelena a srdce s křídly.“

Phong kdysi lovil mikroby po celém světě. Dnes byl zavřený mezi čtyřmi stěnami a vyráběl papírové figurky. Ale držel se. Obchod s origami, elektronická komunikace s neznámými lidmi a malé balíčky, které Amandina chodívala denně házet do poštovních schránek, mu umožňovaly uchovávat si alespoň nějaké spojení se světem.

„To je super, Phongu, máš čím dál víc zákazníků. Budeme muset někoho najmout, jestli to takhle půjde dál.“

Phong se klidně napil vody. I v těch nejstrašlivějších situacích zůstával zdvořilý a vychovaný. Ale Amandina věděla, jak hrozně

mu chybí život venku, společnost a dokonce i jednoduché běhání, které praktikoval, než onemocněl.

„Co kdybys mi řekla, co tě trápí. Jsem napnutý.“

Amandina zaváhala a potom se rozhodla mu vyprávět o třech nalezených mrtvých labutích, o tom, jak spolu s Johanem zasahovali v rezervaci Marquenterre a o svém podezření na ptačí chřipku. Phong najednou projevil zájem. Ještě předtím, než pracoval na infekčním oddělení Nemocnice svatého Ludvíka, strávil tři roky jako epidemiolog v sídle Mezinárodní zdravotnické organizace v Ženevě. Byl mužem čísel, statistik, výpočtů a prognóz. Jeho velkou specializací byla pneumonie. Hodně cestoval po Latinské Americe, Mexiku... A kromě jiného si věděl rady i s chřipkou...

„Nevím, jestli jsem ti už někdy říkal o zařízení SHOC Room.“

„Šokrum? To neznám. Nějaká orientální cukrárna?“

Phong nevěděl, jestli Amandina žertuje, nebo ne. Často reagovala nečekaně, a někdy dokonce nelogicky. Její mysl musela být plná projektů, na nichž pracovala, a všechno se jí to zřejmě někdy pomíchalo v hlavě. Musel jí to vysvětlit.

„Ano, švýcarská orientální cukrárna. Kanceláře jsou v Ženevě. Místnosti plné počítačových monitorů...“

„V nichž bezpečnostní agenti sledují vývoj chřipky, hlavně té ptačí, všude na světě. Ano, já vím.“

„Takže taky víš, že tam mají k dispozici systém, kterému se říká GPHIN, Global Public Health Intelligence Network, který pracuje s internetem v sedmi světových jazycích. Sleduje webové stránky podobně jako Google. Prochází internetové noviny, blogy a zdravotnické sítě. Stačí pár slov v ruštině o ptačí chřipce – a během několika vteřin se informace objeví na jejich monitorech.“

„Pozoruhodné.“

„Zavolám bývalému kolegovi Claudu Bayseovi, dluží mi laskavost. Určitě se o tvých mrtvých labutích dozvíme víc.“

„Navrhuješ mi, abychom vynechali mého šéfa, vid'?"

„Abych řekl pravdu, tvůj případ mě vzrušuje.“

„Mě taky. A vědět aspoň tolik, jako ví ten suchar Jacob, to se mi líbí.“

Phong vzal telefon. Trvalo mu několik minut, než hovor ukončil.

„Vypadá to, že tam dnes mají frmol.“

„Jaký frmol?“

„Víc mi neřekl, v tuto chvíli je hrozně zaneprázdněný. Ale slíbil mi, že mi pošle informace mailem, buď dnes pozdě večer, nebo zítra ráno. Řekl jsem mu, že ti pošlu kopii.“

Večer se dívali na western a seděli přitom na oddělených pohovkách, pak zkontrolovali, jestli nepřišel nějaký mail nebo elektronická zpráva, a zamířili do ložnice, oddělené velkou stěnou z plexiskla na dvě části. Dva vchody, dvě velké postele *skoro* přistrčené k sobě, ale oddělené. Tentokrát vešli malými dvířky, která mohli zamknout, stejně jako všechny dveře v bytě, a lehli si do stejné postele, na Amandině straně. Nikdy nechodila do Phongovy části bytu, kromě kuchyně.

Phong rád pokládal dlaň na hlavu své ženy, aby cítil, jak ho její krátké zrzavé vlasy píchají do prstů. Lehl si, natáhl se ke krabičce ochranných roušek a jednu podal Amandině. Usmála se.

„Jsi si jistý, že není rada na tobě?“

„Absolutně.“

„Zkusíme to.“

Na hlavu si nasadila gumovou čepici a na obličej natáhla ochrannou roušku. To jim zabrání v líbání a přenosu mikrobů. Amandina věděla, že jen během polibku se přenese víc než dvě stě typů bakterií. Phong si natáhl prezervativ. I když se říkalo, že jeho nemoc není nakažlivá, Amandina nechtěla nic riskovat.

Protože nebezpečím nebyl on.

4.

[U]ž dva roky trpěl Phong syndromem imunopatologického stavu nazývaného imunodeficiencí dospělého věku, což byla vzácná nemoc se symptomy podobajícími se těm, které se objevovaly u osob nakažených AIDS. Ale na rozdíl od něj imunodeficiencí dospělého věku není způsobená virem, nepřenáší se z člověka na člověka. Bez očividného důvodu napadá některé původní obyvatele Thajska nebo Tchaj-wanu, když se dožijí čtyřiceti let.

Vědci se domnívají, že se jedná o genetickou chorobu. Nemocných ale moc není, chybí léčení i peníze. AIDS zabíjí miliony lidí, imunodeficiencí je však jen kapkou vody v moři. Obecně řečeno, všichni na ni kašlou.

Phongovi už nefungoval imunitní systém, vůči mikrobům byl nahý a zranitelný. Nejmenší gastroenteritida, nejmenší virus, přicházející zvenčí, by ho mohly velmi potrápiti. A že by se ocitl tam, kde kdysi pracoval, na infekčním oddělení Nemocnice svatého Ludvíka, o tom radši nikdo ani neuvažoval. Obyčejná rýma, kterou jednou přinesla Amandina domů, mu způsobila těžké problémy s dýcháním a málem ho zabila.

Phong odmítal zůstat v nemocnici, i když věděl, že venku jeho organismus jednoho krásného dne selže, pokud se v několika příštích letech nenajde léčba. Po incidentu s rýmou rozhodla Amandina,

že se musí přestěhovat a že musí najít zdravější prostředí, které by Phongovi umožnilo žít v bezpečí. Nakonec prodali pařížský apartmán, koupili speciálně upravený loft a přestěhovali se k lesu. Jeden architekt, který měl podrobné informace o Phongově nemoci, přišel s komplexními plány. Chodby podobající se bludišti, bezpečnostní stěny, čisticí filtry, spousta plexiskla, zámky u všech dveří, opancéřované vchodové dveře, alarm... skutečný bunkr. Amandina se vždycky bála vloupání, nějaké agrese, která by mohla mít pro jejího manžela naprosto fatální následky. Phong nemohl vykonávat svou profesi, ani pěstovat venkovní sporty, ani mít nekontrolovaný styk s venkovním světem. Skončilo pro něj chození do kina, návštěvy muzeí a dokonce i nákupy. Všude cirkulovala spousta mikrobů.

Když jeho manželka onemocněla, nebo měla pocit, že jí začíná rýma, což se stávalo několikrát ročně, museli manželé žít v karanténě, vídat se jen přes plexisklové stěny a komunikovat přes reproduktory. Phong měl svůj obývací pokoj, svou ložnici, koupelnu a velkou kuchyň. Ona se starala o zbytek domu. Phong si pral svoje prádlo, ona svoje. Když jí poslal květiny, nosil jí je poslíček a Phong musel stát nejmíň čtyři metry od prosklené stěny.

Když onemocněl, Amandina málem odešla z práce. Jestli zůstane dál v kontaktu s mikroby, neohrozí tím manžela? Když o tom však hodně přemýšlela, došla k opačnému názoru. To, že manipuluje s nebezpečnými mikroorganismy a zasahuje v rizikových zónách, kde je nebezpečí nákazy všudypřítomné, povede k tomu, že bude ostražitá každou vteřinu svého života.

To byl její hněv. Její obsese.

Zapřísahala se, že ji žádný virus ani bakterie nezabije. Dokud bude žít, bude Phong po jejím boku. Bude nad ním bdít, stejně jako sama nad sebou.

Bude ho chránit, stůj co stůj!

Dnes v noci ho nechala spát – byl často velmi unavený. Chvíli ho hladila po tváři a pak odešla do své pracovny, kde se chtěla ještě chvíli věnovat svému projektu. Základ její práce se týkal genetické

a fenomenologické variability některých bakterií s nevyslovitelnými názvy, kterým dokázalo porozumět jen několik významných mikrobiologů. Amandina si dala za cíl, že za dva nebo za tři roky složí doktorandskou zkoušku. Aby něco takového dokázala, musela od mládí projevovat touhu výzkumníka, musela se zříct kamarádů a soustředit se na publikování článků. Zvládala to, vždycky se snažila pochopit svět. A po mikroskopickém žebříčku stoupala vzhůru.

Ale příprava na zkoušky byla nesmírně náročná. Musela na to jít psychologicky.

Později dostala e-mail ze soukromé adresy Clauda Bayse, jejich kontaktu z Mezinárodní zdravotnické organizace, odeslaný 24 minut po půlnoci. V záhlaví stálo „Labutě“. Otevřela ho a začala číst:

Ahoj Phongu (a dobrý večer, paní Phongová),

jsem moc rád, že jsem telefonicky obdržel pár informací. Moc rád bych tě viděl, kdybys náhodou jel přes Ženevu. Taky někdy přijedu do Paříže. Dám ti včas vědět.

Tak teď pár novinek o těch tvých labutích. Ti tři migrující ptáci, nalezení v rezervaci Marquenterre, nejsou jediní. Čtyři další labutě našli především na hranicích s Nizozemskem. Tři dnes ráno v přírodní rezervaci v belgickém Zwinu. Jednu v Německu ve středu večer. Jinak řečeno, všude podél jejich migračního pásu.

Labuť nalezená v Belgii byla okroužkovaná a nesla vysílač GPS, patřící Wildlife Conservation Society, což je soukromá organizace se sídlem v New Yorku. Tento přístroj umožní vysledovat, kde pták onemocněl, a identifikovat místo jeho hnízdění.

V tuto chvíli ještě nebyly ty tři labutě analyzovány, poslali je do nejrůznějších chřipkových center. Čekáme. Každopádně se domníváme, že se ve vnitřnostech a ve výkalech tvých milovaných labutí potuluje nějaké svinstvo. A že je to zabíjí.

Budeme se mít na pozoru... Budu tě informovat o všem, co se děje. Dlužím ti to. Přirozeně doufám, že to zůstane utajené v našich počítačích.

Claude

P. S. Na čem teď pracuješ? Nepochopil jsem to...

Amandina unaveně vypnula počítač. Všichni ti mrtví ptáci, to bylo zvláštní. Musí počkat na výsledky. Jestli v nich objeví ptačí chřipku, Evropská unie, Mezinárodní zdravotnická organizace a Epidemiologický institut budou přesně vědět, co mají dělat. Existovaly preventivní plány v mnoha oblastech – Biotox, Vigi-pirate, ORSEC –, včetně chřipky. V plánu chřipkové pandemie se překročilo k druhé fázi, i když v tomto stadiu se slovo „pandemie“ ještě tak úplně nepoužívalo, mluvilo se spíš o pandemickém poplachu. Tato fáze spočívala hlavně v bezpečnostních opatřeních, která měla zabránit, aby se chřipkový virus nerozšířil mezi domácí chovy a rezervace, jako byl park Marquenterre. Zabezpečeny byly vodní plochy, citlivé veterinární služby a informace dostali i drobní chovatelé poblíž rizikových zón. Jakmile by se objevil podezřelý případ, chovatel ho musel oznámit a celý chov by musel zlikvidovat.

S viry typu *influenza* se nesmělo nic zanedbat. Tento typ mikrobů byl příliš nepředvídatelný. A nebezpečný. Stačilo si vzpomenout na slavnou španělskou chřipku. Vědci tomuto viru dodnes říkali „zabiják“. V roce 1918 zabil milion lidí, víc, než jich padlo v první světové válce. Mohl se objevit kdykoliv.

Mladá žena si šla umýt ruce do koupelny a vrátila se do obýváku zhasnout. Podívala se na desítku origami, stojících na stole.

Její pohled se zastavil u labutě, roztahující křídla, jako by chtěla vzlétnout.

A možná přenést ten svinský virus k jiným obzorům.

5.

Pondělí 25. listopadu 2013

„[S]vinský virus!“

Franck Sharko poklepal na monitor počítače, jako kdyby malá animace, která zabrala spoustu pixelů, mohla zmizet jako mávnutím kouzelného proutku. Tyhle hlouposti ho strašně znervózňovaly. A to tím spíš, že on a počítače si do oka nikdy NEPADLI. Lucie Henebellová, sedící na opačné straně kanceláře ve třetím patře v čísle 36 Quai de Orfèvres, kde sídlila kriminální policie, zvedla zrak jeho směrem.

„Myslím, že mně se tady děje totéž, co tobě,“ řekla.

Piráta na obrazovce bušil bez přestání do hlavy jednoho policisty a při každé ráně vyrážel iritující výkřik: „Tak co? Tak co?“ Dole na obrazovce se nacházel podpis CrackJack.

„Zábavné.“

Poručík Franck Sharko vyzkoušel na klávesnici několik kombinací a potom počítač surově vypnul a zase zapnul. Počkal, až se stará rachotina zase spustí, a pak přeběhl místnost očima. Poručík Robillard se usmál. To, že se jeho kolega věnoval administrativě a psal hlášení, moc často nevídal.

Sharko zjistil, že Lucie má na obrazovce stejnou animaci jako on. V tu chvíli se ozval Robillardův hlas:

„Bum! Už to tady mám taky!“

Bylo mu čtyřicet, ale do fitka pořád ještě chodil čtyřikrát týdně. Zvedl své kulturistické tělo a zakašlal. Evidentně dnes nebyl v nejlepší formě. Dokonce si s sebou dnes nepřinesl oranžovou sportovní tašku, jako každé pondělí.

„Promiňte... Hele... Dáme si kafe, než se to spraví?“

Obešel *open space*, vybral pár drobných, vzal kovový tác a vyšel na chodbu. U automatu stála fronta. Pirát se evidentně objevil na monitorech i v jiných kancelářích.

Když se o deset minut později vracel s kávou, do kanceláře právě vcházel jejich šéf, kapitán Nicolas Bellanger. Třicátník v neformálním oblečení, v džínách a jednobarevné košili. Nenápadná elegance. Spolu s ním vešla i jeho partnerka Camille Thibaultová, která pracovala v administrativním oddělení, nacházejícím se jen pár kroků od kriminálky.

Sharko se vrátil na místo vedle okna, z něhož se nabízel krásný pohled na Pont Neuf a na Seinu. Všichni stárli, ale okolí nikoliv. Obloha měla barvu stříbrného lingotu. Nízké nebe zakryté tmavými mraky k procházce nelákalo.

Počítač znovu naskočil, ale pirát tam byl pořád a obsadil všechny programy. Nedalo se kliknout na žádnou ikonu.

Nicolas mezitím došel do středu místnosti.

„Dobře, berme to jako špatný začátek týdne. Vypadá to, že máme jisté problémy, které momentálně paralyzují některé naše počítače.“

„Naši ajťáci už mají informace a kontrolují připojení v každé kanceláři,“ dodala Camille.

Bellanger potáhl z elektronické cigarety. Byl to elegantní model z mahagonu s vůní ledové máty. Od té doby, co žil s Camille, přestal normální cigarety kouřit.

„A to je všechno?“ zeptal se Franck ironicky.

„Poblíž státní silnice 118 u meudonského lesa našli mrtvolu muže a psa. Asi padesátník. V noci volala jeho manželka na

nejbližší policejní komisařství, kde vyhlásili poplach. Podle prvních informací šel muž jako obvykle před půlnocí vyvenčit psa. Dlouhá procházka lesem.“

„Tak dlouhá, že se z ní nevrátil?“

„Přesně tak. Prokurátor už případ otevřel. Na místě je místní policie a patolog Paul Chénaix.“

„Jestli je tam Paul, znamená to, že je to vážné.“

„Pochopíš, až to uvidíš.“

Všichni vstali. Lucie ukázala na prázdné místo, kde obvykle sedával čtvrtý z týmu, poručík Levallois.

„Jacques dnes nepracuje?“

„Volal, že je nemocný.“

Sharko se usmál. Levallois v sobotu často pařil a pondělí nebylo jeho oblíbeným dnem.

„Namazal se o víkend?“

„Není sám, na patře chybí ještě další lidi. Ale poradíme si i tak. Nebo se o to aspoň pokusíme.“

Open space se najednou vyprázdnil. Nicolas zůstal na chvíli sám s Camille. Vyčetl z jejích očí smutek a něžně ji pohladil po zádech.

„Jednou přijde s vyšetřováním řada i na tebe.“

„Kdy?“

„Před rokem jsi prodělala infarkt. Za pár měsíců složíš důstojnické zkoušky a já udělám všechno pro to, aby ses mohla do nějakého případu zapojit. Ale zatím musíš být trpělivá.“

Políbil ji na rty.

„Musím běžet.“

„Dávej na sebe pozor.“

Camille zůstala sama, přistoupila k oknu a pozorovala, jak ze dvora vyjíždí Nicolasův tým.

6.

[J]ízda směrem k Meudonu nebyla to pondělní ráno nijak snadná.

Ucpané silnice, nehoda na okružním bulváru, nemluvě o výlukách předměstských vlaků, kterých v poslední době jen přibývalo. Zemí otřásaly stávky, jaké neměly obdoby. Učitelé, řidiči dálkových kamionů a dokonce zdravotní sestry i ošetřovatelé vyšli do ulic. Byla to už třetí demonstrace proti reorganizaci zdravotnictví. Vláda nechtěla ustoupit a napětí rostlo, ale na nejvyšších místech převládalo přesvědčení, že se demonstranti brzy vyčerpají.

Obě policejní auta se zařadila do dlouhé řady dalších vozidel na silnici mezi alejemi stromů s rezavým a žlutým listím. Podzim už kolonizoval každý kousíček lesa a dodával mu měděné odstíny.

Čtyři kriminalisté se prodrali asi sto metrů do vegetace. Jejich kolegové z městské policie vymezili bezpečnostní zónu kolem mrtvol muže a psa a snažili se odebrat co nejvíc stop.

Všichni byli vážní, nikdo nemluvil a ozývaly se jen jejich kroky v porostu. Důstojník Olivier Fortran, pověřený zajištěním místa, zamířil k Bellangerově skupině. Stiskli mu ruku a velmi rychle se pustili do práce. Lucie a Sharko si oblékli ochranné kombinézy, aby se vyhnuli jakékoliv kontaminaci, zatímco Robillard

a Bellanger se začali bavit s Fortranem a jeho kolegy z městské policie, kteří dorazili na místo jako první.

Franck a Lucie zamířili k tělům ležícím na místě označeném techniky. V lese byla zima a vlhko a oba měli pocit, že se jim svírá hrudní koš. Sharko tohle počasí nesnášel.

U mrtvoly klečel muž s kolenem zabořeným do hlíny. Patolog Paul Chénaix, kterého oba dobře znali. Dvakrát nebo třikrát týdně spolu zašli na oběd. Pes ležel ve vzdálenosti asi dvou metrů. Starý kokr s černobílou srstí, pokrytou krví a listím. Chénaix vypnul diktafon a strčil ho do kapsy.

„Není to pěkný pohled, co?“

To skutečně nebyl. Muž, podle vzhledu tak padesátník, ležel na zádech, s tváří obrácenou k nebi. Vrah mu zasypal oči hlínou a nacpal mu ji taky tak hluboko do úst, že měl oteklý krk. Čtercové sečné rány mu zdeformovaly obličej natolik, že vypadal, jako kdyby ho někdo protáhl mříží. Lucie Henebellová si v duchu představila, jak do něj vrah zuřivě řeže zprava doleva, v diagonále. Ani hrud' neušetřil. Tam to ale nebyly sečné rány, spíš desítky bodných ran, soustředěných hlavně kolem srdce.

Chénaix požádal fotografa, aby pořídil poslední fotky. Velké detaily rukou a nehtů. Za ta léta, co Sharko soudního lékaře znal, ho nikdy neviděl bez kulatých brýlíček a bradky přistřižené do špičky. Měl profil ostrý jako skalpel.

Lucie nasála vzduch. Voněla tam...

„... máta,“ řekl lékař.

Vzduch byl čerstvý a vlhký, takže mu při každém slovu šla pára od úst. Patolog ukázal na mrtvolu.

„Bundu a tričko jsem mu vyhrnul já, abych se dostal k těm zraněním. Spousta ran ostrou chladnou zbraní. Tak ostrou, že...“ řekl a překulil mrtvolu, která byla ztuhlá jako prkno, „... v celé horní části pronikla až na druhou stranu.“

Ukázal na některé bodné rány v hrudi a pak na zádech. Lucie si už předtím několikrát všimla, že pouze čerstvé mrtvoly mají bílou

a skoro průhlednou pokožku. Kůže velmi rychle zežloutne, dostane mléčnou barvu a pak ztmavne. Zezelená, zčerná... Docházelo k tomu díky chemickým reakcím uvnitř těla a bujení všech možných typů bakterií. Mrtvola se proměňovala v autonomní továrnu, konzumující samu sebe.

„Na obou stranách čisté perforace, vzdálené jedna od druhé asi tři centimetry. Na první pohled jsou kruhové, takže to nemohl být nůž. Mám pocit, že na zádech mají rány stejný tvar, tedy v místech, kde vrahův nástroj vyšel ven. Budu muset tyhle detaily prozkoumat pečlivěji.“

O kus dál muži v kombinézách nebo v civilu přecházeli po pasce. Asi desítka lidských mravenců, budujících mraveniště vyšetřování.

„Totéž platí v případě psa. Teprve pitva prokáže velikost a tvar bodných ran, ale řekl bych, že měří míň než patnáct centimetrů.“

Sharko odměřil prsty přibližnou hloubku patnácti centimetrů a hvízdal.

„To je docela velká hloubka. Napadá tě typ zbraně?“

„Takový nástroj na pitevně nemám. Každopádně není to nic běžného. Něco takového na ulici nenajdeš.“

Vstal a stáhl si latexové rukavice. Pod bílou kombinézou měl na sobě koženou bundu.

„Posmrtná ztuhlost ještě nenastala úplně. Umřel asi tak před deseti hodinami. To znamená, že životní funkce přestaly fungovat minimálně kolem půlnoci.“

„Zabili ho tady?“

„Myslím, že ne. To by tu byl v listí větší nepořádek. A víc krve. Ale posmrtná ztuhlost ukazuje, že se s ním nehýbalo. A pokud ano, měl na to vrah jen chvílku. Ne víc než čtvrt hodiny...“

Lucie se rozhlédla. Kolem nerostl jediný strom.

„A pak je tady ten pes. Položili ho sem, vedle pána.“

Lucie se zahleděla na otevřená ústa plná hlíny. Na zamazané oči. Na rozřezanou tvář. Proč tohle vrah udělal? Hněv? Stud?

Pomsta? Nechtěl, aby se na něj oběť dívala? Lucie přešla k psovi, který byl jen zabitý, takřka čistě. Dokonalé aranžmá, nebo jen vedlejší následek?

Paul Chénaix vzal kufřík s odebranými vzorky a nástroji.

„Tak jo... Nechám ho odvézt, dokud je ještě čerstvý, a zavolám nějakého veterináře. Psi nejsou moje specialita.“

Zamával na dva pohřební zřízence, kteří opodál kouřili, a spolu s Sharkem a Lucií vyšel ze zabezpečené zóny.

„A co vy dva? Co děti? Něco nového?“

Lucie si vrazila ruce do kapes.

„Všechno v pořádku. Máme to sice jen dvě stanice metrem do práce, ale stejně často jezdíme autem. A co se týče Julese a Adriena, to už jsou velcí kluci. Už je jim šestnáct měsíců.“

„Šestnáct měsíců? Panebože... Musíme se co nejdřív sejít, než budou maturovat a ze mě se stane senilní impotent.“

„Teď se sejdeme v pitevně.“

Doktor se s nimi rozloučil a odkráčel. Když tělo pána a jeho psa odvezli směrem ke stolům a k zásuvkám v pitevně, Lucii se z tváře vytratil úsměv. Připevní jim tam na nohu visačku... Ještě včera žili, a teď... Nějaká zrůda rozhodla vzít jim život.

Rozhlédla se po okolí. Černé kmeny, stromy skoro holé a listy chvějící se ve větru, než se tiše snesou na zem. Podzim pokračoval ve své práci srpem.

„Na co myslíš?“

Pokaždé, když našli nějakou mrtvolu v lese, vyšetřování se rozbíhalo jen velmi pomalu. Způsob, jakým byl ten muž zabit, ta hlína na jeho obličejích... To vůbec nevypadalo normálně.

„Vražda není nikdy normální.“

Sharko ji štouchl do boku.

„Jo. A ty tohle máš ráda, vid’?“

Nicolas Bellanger skončil rozhovor s místními policisty a připojil se k nim se zápisníkem s černými deskami, který držel v ruce. Krátkým gestem ho zavřel a zastrčil ho do náprsní kapsy bundy.

„Jmenuje se Félix Blanche, 53 let. Bydlel v domě stojícím asi pět set metrů odsud, kde žil s manželkou a psem. Už jsou tam místní policisté a rodinný lékař. Žena nemá daleko ke zhroucení.“

Poručík Sharko si dokázal představit, jaký musela prožít šok. Bezpochyby se z toho už nikdy nevzpamatuje. A přitom ji musí vyslechnout... Tohle Sharko nenáviděl ze všeho nejvíc, vyvolávalo to v něm nenávist a nechuť. Ti zkurvení vrahové brali nejen životy, ale zároveň ničili rodiny. Nejbližší příbuzní se často nedokázali přes tuto zkoušku přenést a stávali se z nich zombie.

„Co prvotní stopy?“

„Technici našli malé lístky máty, rozsypané kolem těla, a nějaké kousky, které vypadají jako z mycí houby. Všechno posíláme do laboratoře.“

Sharko si odfrkl.

„Máta a houby? No nazdar.“

„V tuto chvíli žádné otisky. Je tu hodně listů a půda je relativně suchá. Ještě nenašli krev na jiném místě, je to tady děsně rozsáhlé. Zatím nevíme, kde přesně ho zabili. Tady nebo o kus dál.“

Podíval se na hodinky.

„Musím si zavolat. Robillard tady zůstane s místními policisty a bude sbírat informace na místě. Vy běžte za vdovou, musíme jednat dřív, než se všechno zkomplikuje. Buďte ohleduplní. Právě se dozvěděla, že jí zabili manžela, ale ještě neví jak. A vraťte se s nějakou dobrou informací. Všem by nám prospělo, kdybychom případ vyřešili co nejrychleji. Potřebujeme sbírat body.“

Sharko si vyhrnul límec tříčtvrteční bundy zapnuté až ke krku a po vzoru kolegyně si strčil ruce do kapes.

„Snít můžeme vždycky.“

7.

[A]lexandre Jacob shromáždil devět z dvanácti vědců Imunologického centra v zasedací místnosti Pasteurova ústavu v Paříži. Chyběli mezi nimi tři vědci, z nichž dva pobývali na misi kdesi v jižní Africe a třetí pracoval v Národním zdravotnickém centru, kde se věnoval chřipce.

Žmoulali kelímky od kafe, někteří je odložili na stůl. Na ten stojící vzadu v zasedačce, na němž zůstaly zbytky z případů, které řešily jiné skupiny Pasteurova ústavu: série infekčních onemocnění *Pseudomonas aeruginosa* v rezervaci Clermond-Ferrand, neštěstí, ke kterému došlo při radioterapii v jedné lyonské nemocnici, nevolnost dětí v jedné mateřské školce po konzumaci pomerančového džusu...

Tato improvizovaná schůzka v pondělí ráno nevěstila nic dobrého. Amandina a Johan seděli vedle sebe na konci stolu. Měli uzavřené a znepokojené výrazy v obličejích a čekali na informace. Mladá žena vyprávěla kolegovi o tom, co Phong zjistil v Mezinárodní zdravotnické organizaci. Johan projevil úžas tím, že si uhladil vlasy na obou stranách od pěšinky a prohlásil: „Tohle smrdí!“

Jacob spustil projektor, který připojil ke svému notebooku. Na pozadí modrého nebe se objevily fialové koule. Jako kdyby měly kolem vlasů tmavou korunu. V jejich středu se daly rozeznat

malé průhledné kuličky. Amandina poznala virus chřipky. Vypadal jako mořský ježek, na němž nebylo nic sympatického.

„Všechno, co od této chvíle v této místnosti řekneme, tu musí taky zůstat. Ministerstvo zdravotnictví, Epidemiologický institut a nejvyšší instance od nás požadují maximální diskrétnost. Co se týče těch mrtvých labutí, média informace dostanou, ale nikoliv od nás. Samozřejmě že nikdo z vás nesmí podnikat nic bez mého svolení.“

Přelétl pohledem zúčastněné. Měl kulaté, modré a malé oči, posazené hluboko v očních důlcích pod vyčnávajícím čelem. Po každé, když ho Amandina viděla, jí připomínal mravenečníka. Vždycky ji napadlo, že vzhledem k velikosti a tvaru lebeční kosti, na níž rostlo pár blondatých vlasů, musí mít větší mozek než většina lidí.

„Jak všichni víte, v pátek se v rezervaci Marquenterre našly tři mrtvé labutě. Vzorky odebrali Amandina a Johan a zástupci veterinární správy.“

Stiskl knoflík. Na plátně defilovaly fotografie mrtvých ptáků.

„Mezi čtvrtedním odpolednem a dvaadvacátou hodinou nedělního večera bylo nalezeno čtyřicet sedm mrtvých migrujících ptáků v nejrůznějších kontrolovaných evropských rezervacích. Divoké labutě, husy, jeřábi popelaví...“

Ve skupině se ozval šepot. Amandina si s kolegou vyměnila znepokojený pohled. Takže od e-mailu, poslaného z Mezinárodní zdravotnické organizace, se objevily další případy! Skoro padesát migrujících ptáků mrtvých, nejrůznější druhy, nalezené na nejrůznějších místech... To už bylo příliš.

„Vzhledem k velkému počtu úmrtí a širokému geografickému rozsahu se pravděpodobně může jednat o stovky, ba dokonce tisícovky neobjevených nebo neoznámených ptáků, ležících mrtvých někde v přírodě,“ pokračoval Jacob.

Ukázal na plátno, kde se znovu objevila zvětšenina viru. Pak svůj pohled přenesl na asi třicetiletou ženu v bílém plášti

s černými vlasy ostříhanými nakrátko. Nervózně v ruce tiskla kelímek a rty měla sevřené.

„Analýzou těch vzorků odebraných v Marquenterre byla pověřená Séverina.“

Séverina Carayolová vstala. Byla to baculatá a mlčenlivá žena. V ústavu pro výzkum chřipky pracovala už pět let a trávila dny a části víkendů tím, že neustále opakovala stejné pohyby a stejné postupy. Analyzovala vzorky. S Amandinou se znaly z univerzity, po které Amandina pokračovala v oslnivé kariéře, zatímco Séverina se tak trochu zadrhla v postupu. Na její práci v Pasteurově ústavu nebylo nic vzrušujícího, ale vykonávala ji naprosto profesionálně.

„Výsledky ukazují, že se nejedná o ptačí chřipku H5N1, ale máme silné podezření, že jde o kmen subtypu H1N1. V tuto chvíli testy pokračují.“

To bylo vše. Séverina nebyla příliš mnohomluvná. Zase se posadila. Na tvářích všech přítomných se objevilo znepokojení. Víry chřipky typu H1N1, jimž se říkalo „sezonní“, kolovaly běžně mezi lidmi. Každý člověk znal jejich příznaky: kašel, horečky, svalové bolesti, třas... Byly mimořádně nakažlivé a ve světě dodnes zabíjely tisíce lidí.

Jacob zvedl ukazováček.

„Možná bys mohla být trochu sdílnější, Séverino. Virus, který jsme zachytili v Marquenterre, před nás staví řadu otázek. Testy s imunitními séry a kontrola klasických subtypů nepřinesly nic. Musíme je oddělit a porovnat se světovými virovými bankami. Neexistuje žádná shoda. Některé části genomu ukazují, že se jedná o H1N1, ale zatím je jisté jen to, že jde o neznámý virus.“

8.

[L]idé, přítomní v zasedačce, si vyměňovali znepokojené pohledy. Pro Amandinu termín „neznámý virus“ znamenal dvě věci: žádná možná přehlídka imunitního systému a hlavně žádná vakcína. Vzpomněla si na chaos, který vyvolala v roce 2009 pandemie H1N1 takzvané mexické chřipky. V tomto případě se taky jednalo o neznámý subtyp, jenž se poprvé objevil v Mexiku a jemuž stačilo pouhých pár týdnů na to, aby zachvátil celý svět. Amandina si ještě teď pamatovala statistiky: 6. dubna 2009 to bylo 100 případů, 6. května už 1600 případů, 13. května pak 5200 případů a tak dále, až do rozšíření po celé Zemi. Vážná hrozba, dokazující, že virus se nikdy nepřestal vyvíjet, dál napadal imunitní systémy a prosperoval.

Alexandre Jacob pokračoval ve vysvětlování:

„Týmy se ho teď budou snažit oddělit, abychom poznali jeho pravou tvář. Zasahuje čistě jen ptáky? Pochází z prasečího, nebo lidského viru? Jak přesně vypadá? Je schopen přeskočit bariéru druhů?“

Amandina pozorovala Séverinu Carayolovou, která bez hnutí hleděla do prázdna na nějaký imaginární bod a pořád v ruce svírala svůj kelímek. Už pár týdnů nevypadala moc dobře. Amandina s ní dlouho sousedila a pomáhala jí s analýzami. Teď Séverina vypadala nepřítomně. Jako by byla *jinde*.

„V následujících hodinách a dnech začneme poznávat pravou tvář tohoto šarmantního druhu. Institut už uvědomil státní představitele a budeme je informovat v reálném čase o vývoji situace. Zatím zůstaneme bdělí a v pohotovosti.“

Znovu přelétl shromáždění pohledem.

„Radši vás budu mít všechny pod dohledem, tedy v nejbližších dnech žádné dovolené nebo placené volno, prosím. Jestli máte stážisty, děkuji, že je zatím přeložíte do jiných oddělení. Jsme v druhé předpandemické fázi. Jak všichni dobře víte, na rozdíl od H5N1 se H1N1 na člověka přenáší mnohem snadněji. V našem případě tedy musíme zjistit, jak se projevuje a reprodukuje, a musíme vypočítat inkubační dobu... Doufejme, že čísla nám budou nakloněná a že se tento virus nebude mezi ptáky šířit snadno. To je riziko, kterému bezprostředně čelíme. Ze zkušeností z roku 2009 víte, jak to může dopadnout. Nezabíjí jen agresivita viru, ale nejistota akcentovaná panikou a strachem, šířícími se mezi populací.“

Vypnul monitor.

„Otázky?“

Amandina zvedla ruku.

„Víme, odkud virus pochází?“

„Dozvíme se to. Právě analyzujeme migrační trasy ptáků. A navíc ta labuť, co zahynula v Belgii, byla okroužkovaná a měla na sobě vysílač GPS. To nám poskytne přesné informace o jejím pohybu v posledních dnech a možná nám ukáže místo, kde přišla do kontaktu s virem.“

Vysoký hnědovlasý muž zvedl ruku a vzal si slovo. Byl to Romain Lacombe z týmu, který se věnoval vakcínám.

„Všichni ti ptáci a velký zeměpisný rozptyl... Na venkově jsou pravděpodobně mrtvolky, o nichž nevíme... Znamená to, že jsme už ztratili kontrolu?“

Jacobovi zazvonil mobil. Omluvil se a vyšel z místnosti. Když se o tři minuty později vrátil, mračil se jako nikdy předtím.

„Ano, kontrolu jsme pravděpodobně ztratili.“

Chtěl schůzku ukončit, ale Johan se chystal položit poslední otázku.

„Zdá se mi, že jsem na chodbách před chvílí viděl lidi z ministerstva vnitra. Mýlím se?“

„Policisty z protiteroristické brigády. Ano. Nic výjimečného. Z důvodů národní bezpečnosti jsou rádi informováni o tom, co se děje v našich laboratořích, hlavně jakmile se spustí něco jako zdravotní poplach.“

Jacob už nic jiného nedodal a rychle odešel. Všichni vstali, s výjimkou Séveriny Carayolové, která se ani nepohnula. Seděla úplně strnule.

„Takhle vždycky reaguješ, když najdeme neznámý virus?“

Séverina zvedla hlavu k Amandině, která za ní přišla, aby jí položila pár otázek. V zasedačce už zůstaly jen ony dvě.

„Promiň, Amandino, ale... opravdu se necítím dobře.“

„Můžu ti s něčím pomoci?“

„To bude v pořádku, díky. Jsem jen v posledních dnech trochu unavená.“

„To není únava, co tě v poslední době trápí. Když je člověk unavený, nedokáže takhle rozmačkat kelímek.“

Séverina se nedokázala ani usmát. Dál tam mlčky a vyčerpaně seděla.

„Co tvůj krásný doktor?“

Laborantce vyhrkly do očí slzy. Vstala.

„Žádný krásný doktor už neexistuje. Ten hajzl Patrick se z mého života prostě vypařil, jen tak, jako lusknutím prstů. Nechtěla jsem ti to říkat. Nechtěla jsem do laboratoře nosit osobní problémy. A pak, co bys mohla udělat? Nic... Nedá se dělat nic...“

Tón jejího hlasu byl vážnější, než Amandina čekala.

„Kdy odešel?“

„Už asi před půldruhým měsícem. Ale jak vidíš, pořád se z toho nedokážu vzpamatovat.“

Odhodila rozmačkaný kelímek do koše a zamířila ke dveřím.

Těsně předtím, než vyšla, obrátila se k Amandině.

„Ti chlapi z té protiteroristické brigády... Jacob říká, že to není nic vážného, ale nikdy předtím jsem je tady neviděla. Myslíš, že něco vyšetřují?“

„Určitě ano... Mám pocit, že nám šéf neřekl všechno.“

Séverina se zamračila. Pak zmizela, aniž dodala jediné slovo.

Jakmile Amandina došla do své kanceláře, roztrhala žádost o dovolenou, kterou si předtím připravila. Phong bude bezpochyby zklamaný, ale ona si řekla, že teď nepřipadá v úvahu žádat o dovolenou. Jakmile poplach s ptačí chřipkou přejde, vezme si dva týdny v celku. Potřebovala si odpočinout, už se cítila trochu přetažená. Tlak, stres, práce, vždycky se našlo něco důležitějšího než rodina...

Neděle strávená v deltě Sommy napětí trochu zmírní, ale ne dostatečně. Budou pozorovat migrující ptáky a ona bude myslet na H1N1.

Vrátila se do reality. Zařídila přeložení stážisty do jiného oddělení, dokud se věci neuklidní. Na stole se jí hromadily žádosti o mikrobiologické testy od nejrůznějších farmakologických, kosmetických a zdravotnických laboratoří. Na této práci, stejně jako na analýze virových vzorků, nebylo nic vzrušujícího, ale umožňovalo jí to vydělávat v Pasteurově ústavu peníze. Dnes, kromě občasných lovů na mikroby, spočívala její práce spíš v hledání financí než ve skutečném výzkumu. Protože peníze krutě chyběly. Měla na výběr?

Z myšlenek ji vytrhlo cvaknutí. Johan strčil hlavu mezi otevřené dveře. Pěšinku ve vlasech už neměl tak rovnou, což byla známka mimořádného vzrušení.

„Padáme! Další poplach z imunologického centra. Máme od Jacoba zelenou, abychom vedli vyšetřování a udělali potřebná opatření. Zase by to mělo proběhnout naprosto diskrétně...“

„A kam pojedeme dnes?“

„Zůstaneme v Paříži.“

Amandina se zvedla a oblékla si kabát.

„V Paříži? A jaký poplach?“

„Průšvih. Tentokrát se nejedná o ptáky. Máme první lidský případ.“

9.

[L]ucie seděla v křesle naproti vdově Nathalii Blancheové a ruce svírala mezi stehny.

Byla přesvědčená, že výslech se má provést okamžitě, protože žena, prožívající bezprostřední drama, se otevře líp než za jiných okolností.

Sharko stál mlčky ve stínu za zády své kolegyně, zatímco rodinný lékař a další policisté čekali venku.

Okenice v domě byly zavřené. Místnost ozařovala pouze malá lampička, stojící v koutě. Nathalie Blancheová nechtěla nikam jít, s nikým mluvit. Její svět se roztránil. Nechala se zavalit temnotou. Nepřestávala plakat a opakovat pořád stejné otázky: „Proč ho zabili?“ „Jak?“ „Proč zrovna on?“

Lucie Henebellová mluvila tichým a rozvázným hlasem a mezi slovy nechávala velké pauzy. Dělal si poznámky, i když věděla, že vdova bude znovu vypovídat později, na kriminálním oddělení.

„Budte si jistá, že uděláme všechno, abychom našli člověka, který to udělal. Ale potřebujeme, abyste nám popsala, co se tu noc odehrálo. Čím víc nám poskytnete detailů, tím větší budeme mít šanci chytit ho rychle.“

Paní Blancheová hleděla do prázdna. Zhluboka dýchala.

„Když má manžel denní, vrací se domů kolem půl jedenácté, záleží na tom, jaký je na silnicích provoz. Nají se, podívá se na televizi a pak jde kolem půlnoci vyvenčit Gypsi.“

Používala přítomný čas, jako by odmítala skutečnost. Lucie ji nechtěla opravovat.

„Kde manžel pracuje?“

„Je vedoucím údržby na letišti. Má na starosti opravu strojů nebo něco takového. Víím, že tráví spoustu času v práci a má pod sebou asi deset mužů.“

„Pracuje někdy i v noci?“

„Ano. Každých čtrnáct dní střídá směny. Právě... právě ukončil cyklus denních směn.“

„Takže kolik bylo hodin, když šel dnes v noci vyvenčit psa?“

„Už nevím. Určitě bylo po půlnoci. Možná čtvrt na jednu.“

„Dobře. Fenka se jmenuje Gypsi. Šli ven. Nasadil jí vodítko?“

Zavrtěla hlavou. Lucie musela tolerovat pláč a dlouhé pauzy, které parazitovaly na výslechu.

„Gypsi je patnáct... Félix si s sebou bere jen takovou velkou baterku, co se podobá lampě.“

Lucie se otočila k Sharkovi. Žádnou baterku evidentně nenašli.

„Gypsi by svého pána nebránila?“

„Neublížila by ani mouše.“

„Jak dlouho trvaly jejich procházky?“

„Asi půl hodiny.“

„A kdy jste zavolala policii?“

„Asi po hodině a půl. Neviděla jsem, že by se vrátil. Byla jsem bez sebe strachy. Měla jsem zavolat dřív, ale...“

„Nemohla jste vědět, co se děje.“

„Netroufala jsem si.“

„Víte, kudy chodili na procházku?“

„Úplně přesně ne, ale myslím, že chodili pořád stejnou trasou. Félix měl návyky a nikdo by ho nepřinutil je měnit. Říkal, že zvyk je posvátná věc.“ Vysmrkala se a ukázala prstem. „Odcházel doleva

a vracel se ze stejného směru. Museli chodit až k jezeru. Někdy se Gypsi vracela celá mokrá, ačkoliv nepršelo.“

Lucie si v okolí mrtvol žádného jezera nevšimla. Sharko vytáhl mobil a vyšel ven.

„A... měl manžel nějaké starosti v práci?“

Lucie pokračovala ve výslechu ještě dlouhé minuty, dokud se paní Blancheová skoro nezhroutila. Pak už nedokázala na otázky odpovídat, zradily ji nervy.

Lucie se sevřeným hrdlem mlčky vstala. Co bude s touto ženou, která zůstane sama v těchto čtyřech stěnách? Policistka se naklonila a pohladila ji po zádech. Mluvila co nejupřímněji, ačkoliv si pořád uchovávala jistý odstup.

„Najdeme toho, kdo to udělal. Ale policisté se sem vrátí. Prohledají počítače, dokumenty, fotoalba. Nebude to nic příjemného, ovšem je to nezbytné.“

Paní Blancheová přikývla. Pak se upřeně zahleděla Lucii do očí a chytila ji za ruku.

„Chci... vidět tvář toho, kdo takovou věc udělal. Chci se mu podívat do očí, jako teď vám. Chci se ho zeptat *proč*...“

10.

[J]akmile se Lucie ocitla venku, zhluboka se nadechla. Tohle bylo horší než se zúčastnit pitvy. Zoufalství přeživších lidí a jejich nechápání... Sharko, který chvílku mluvil s místními policisty, přišel za ní.

„Pojď, promluvíme si cestou k jezeru. Tudy.“

Opustili úzkou asfaltovou silnici a zamířili na lesní cestu.

„Baterku jsme nenašli, ale zato spoustu krve a stopy zápasu asi tři sta metrů od místa, kde jsme objevili mrtvoly. Tam pravděpodobně došlo k vraždě.“

Sharko si k sobě přitáhl cípy bundy.

„Něco nového? Co jsi zjistila na konci výslechu?“

„Nic moc. Práce, pes a televize, tím trávil dny. Žádné děti. Klidný život na okraji lesa. Krásný dům, který zdědí ona... Oběť pracovala vždycky čtrnáct dní na denní a čtrnáct na noční směně...“

Sharko zkontroloval displej telefonu se zapnutou GPS. Jezero bylo od nich vzdálené asi pět set metrů vlevo.

„Touhle cestou šel bezpochyby i včera večer a svítil si baterkou. Žádná jiná možnost neexistuje. K jezeru vede ještě jedna cesta, ale z opačné strany.“

„Tam, co jsme našli mrtvoly...“

Kráčeli mlčky a snažili si představit pána a jeho psa, jak jdou stejnou cestou. Vedla rovně, vroubila ji malá alej a nořila se čím dál hlouběji do lesa. Ústila u jezera. Vodní hladina se objevila na poslední chvíli před lehkým převýšením. Vypadala jako temný disk, s obvodem dlouhým asi padesát metrů. Břehy byly strmé, jen naproti se nacházela malá pláž, zarostlá rákosím, u jejíhož břehu kvetla spousta leknínů.

Dva technici spolu se šéfem týmu, Olivierem Fortranem a Pascalem Robillardem rozmísťovali žluté značky a fotografovali půdu asi třicet metrů od místa, kde stáli Lucie se Sharkem, bylo to pouhé tři metry od břehu. Kriminalisté slezli dolů po svahu a zamířili k druhé cestě.

Robillard s tlustou šálou kolem krku se oddělil od skupiny a vyšel jim vstříc.

„Tady je možná zabili, pár metrů od břehu,“ vysvětloval. „Jsou tam polámané větve a stopy zápasu. A na zemi zase rozsypané lístky máty. Na sedmi osmi metrech je docela hodně krve, pak...“

Zakašlal a vyndal kapesník.

„Promiňte. Musel jsem někde chytit rýmu.“

„Nevypadáš moc dobře.“

„Já vím. A nelepší se to. Bolí mě všechno, mám svalovou horečku...“ Zašklebil se. „Chtěl jsem říct, že na sedmi nebo osmi metrech je krev, pak už je rozptýlená. Vrah se snažil smazat stopy, ale pospíchal u toho. Rozkopal listí a vykopl trochu hlíny. Moc opatrně si u toho nepočínal.“

Sharko se pozorně rozhlédl po okolí. Voda, všude kolem stromy a hustá vegetace.

Pak se zaměřil na krev a na stopy zápasu.

„Nedaleko odtud vede silnice. Tam jsme zaparkovali. Možná tam vrah taky parkoval a chtěl odsud mrtvoly odvézt, ale nakonec to neudělal. Proč? Někdo ho tady viděl? Báł se, že ho někdo uvidí?“

„Našli jste tu baterku, co vypadá jako lampa?“

„Ještě ne. Možná ji hodil do vody.“

Tam, kde stáli, byl svah tak příkrý, že se k vodě nemohli dostat. Mezi okolními stromy rostlo husté křoví. Vyletěl z něj velký černý pták, podobající se havranovi. Sharko ho chvíli upřeně sledoval a pak se otočil k Lucii, zatímco Robillard se vrátil k technikům.

„Co si o tom myslíš?“

„Nevím, je to bizarní. Věděl vrah, že Blanche právě změnil v Orly směnu a že sem přijde v noci? Schovával se za stromy a vyzbrojil se těmi zvláštními noži? Přepadl ho a začali se prát? Zabil ho a snažil se ho odvézt?“

Sharko zachytil prsty uzel kravaty a zahleděl se do dálky. Lucie věděla, že se trápí.

„Tenhle scénář se ti moc nelíbí, vid’?“

„Proč by zabíjel i psa? A pak, jestliže všechno naplánoval a chtěl zabít Blanche a odvézt ho odsud, proč si nevybral přístupnější místo, ne tak hluboko v lese? Blíž k autu? Proč by si to tak komplikoval?“

„Je to tady opuštěné. Možná si byl jistý, že ho tu nikdo nepřekvapí.“

„A co když to bylo naopak, co když ho Blanche překvapil?“

Sharko si sedl na bobek a hladil listí u nohou. Vzal do prstů trochu hlíny a přitom upřeně hleděl na hladinu jezera.

„Mám pocit, že vrah se dnes v noci zabýval něčím jiným. A že nečekal, že se v lese objeví muž se psem. Překvapil ho, došlo ke rvačce... Zavraždil naši ubohou oběť a chtěl ji odvézt, aby... ji dostal pryč od toho jezera.“

Vstal a vytáhl mobil.

„Musíme zavolat potápěče.“

11.

[J]ohanův Renault Kangoo zamířil k náměstí Bastily.

Oba vědci jeli do ulice Merlin v 11. pařížském obvodu. Aman-dina spolkla jeden z antivirových prášků, které neustále nosila v kabelce. Kvůli Phongově nemoci užívala preventivně antibiotika a sirupy... Nemluvě o lécích proti migréně, které brala každý den. Už dva roky se její organismus určitě podobal chemické továrně, která jí bezpochyby podrývala zdraví a zkracovala život. Ale co na tom, dělala to kvůli Phongovi.

Teď v ruce držela fotokopii zdravotní karty, kterou jí dal Johan. Shrnul jí základní informace.

„Náš muž se jmenuje Jean-Paul Buisson, třiašedesát let, vdovec. Předevčírem, v sobotu, přišel za svým ošetřujícím lékařem, doktorem Doullensem. Vykazoval všechny příznaky chřipky. Doullens je členem protichřipkové komise v oblasti Île-de-France. Velmi se angažuje v biologické kontrole sezonních chřipek. V ordinaci udělal pacientovi rychlý test, který nic neukázal, žádnou reakci. Výsledek negativní.“

„Takže to není subtyp sezonní chřipky, který nám tady cirkuluje...“

„Ne. Ale vzhledem k příznakům si je ten lékař takřka jistý, že se jednalo o chřipkový virus. Proto odebral pacientovi vzorky

na rhinofaryngitidu, vyplnil formulář, který právě držíš v ruce, a všechno poslal do Pasteurova ústavu.“

Amandina četla kartu nemocného velmi pozorně. Žádné cesty do ciziny, žádné očkování proti sezonní chřipce. Hlavními příznaky byly kašel, bolesti hlavy, teplota a svalová horečka. Lékař odebral mikrobiologické vzorky z nosu a pečlivě je umístil do speciální zkumavky.

„Zatímco Séverina Carayolová byla s námi ráno na schůzi, její kolegové pracovali na těch odebraných vzorcích. Otevřeli balíček, našli tu zkumavku a začali s testy. O dvě hodiny později skutečně identifikovali chřipku typu A. A tady se to celé zadrhlo. Virus, který měli ve zkumavkách, se neshoduje se žádným známým subtypem chřipky.“

V pařížském Pasteurově ústavu je měli v mrazáku všechny. Stovky a stovky kmenů, které kdy infikovaly lidstvo na jakémkoliv místě planety a které byly odebrány, analyzovány a uloženy v laboratořích. Amandina odložila zprávu na palubní desku.

„Přesně jako u těch migrujících ptáků... Myslíš, že to má souvislost?“

„Je příliš brzy, než aby se to dalo říct. Musíme počkat na kompletní výsledky testů těch ptáků i toho člověka, abychom mohli kmeny porovnat. Ale musím se ti přiznat, že na to nedokážu přestat myslet.“

„Jestli je to tak, náš muž musel být nutně v kontaktu s nějakými migrujícími ptáky. A při tomto kontaktu se od ptáků nakazil?“

„Dozvíme se to, až si s ním promluvíme.“

„Jestli se to potvrdí, víš, co to bude znamenat?“

„Že ten chřipkový virus má genetický kód srovnatelný s vývojem člověka. Že někde došlo k jeho vytvoření, že je schopný přeskakovat mezi ptáky a lidmi a napadnout každého z nás stejně snadno, jako se ústřice zachytí skály. A fakt, že sezonní chřipka právě začíná, nám nijak nepomůže. Existuje riziko, že se v ní naše ryba ztratí jako v moři.“

Zastavili na semaforu a pak se znovu se rozjeli. Bylo po jedné a doprava byla mírná. Brzy dorazí na místo.

„V současné době je ten pacient ve vrcholném stadiu nemoci, takže je velmi nakažlivý. Můžu se o to postarat sám, jestli chceš. Nechtěl bych, aby sis nějaké to svinstvo přinesla domů. Neexistuje nic, co by H1N1 zabránilo napadnout Phongův organismus. Žádná léčba, žádná síla.“

Amandina nikdy nezapomínala, že i léčba by Phonga mohla zabít. Některé vakcíny obsahují živé viry, které by ho i při malém množství dokázaly zničit.

Zavrtěla hlavou.

„Je to moje práce, Johane. Jsme tady, abychom chránili lidstvo.“

„Každopádně existují určité hranice. Obvykle jsou tyhle bestie v laboratořích. Pracovat v terénu je pro tebe dost nové a...“

„Máme protichřipkové roušky a dokážeme se dobře chránit, žádný problém v tom není...“

„Dobře. Ale musím se přiznat, že někdy ti moc nerozumím. Jako by ses procházela s odjištěným granátem v ruce.“

„Jaké jsou Jacobovy instrukce?“

„Nejdřív musíme vyslechnout Buissona. A vzhledem k tomu, že o tomhle subtypu nic nevíme, musíme ho přesvědčit, aby strávil pár dní na infekčním oddělení, abychom mohli sledovat vývoj nemoci a abychom dokázali zbrzdit jistou nákazu dalších lidí.“

Amandina s vážným výrazem přikývla.

„Možná není jediný, kdo se tímhle virem nakazil. Myslel jsi na to?“

„Podle protichřipkové komise je to zatím izolovaný případ.“

„Ale spousta lidí se kontrolní sítí vyhne. Je to totéž jako s našimi ptáky. Na každou nalezenou mrtvolu jich existují desítky, které nikdo nenajde.“

„Já vím, já vím. Ale v tuhle chvíli se musíme spolehnout na informace. A doufat, že žádné další případy nebudou a že Buisson je skutečně jediný.“

Johan hledal pár minut místo k zaparkování. Jakmile se mu to podařilo, vzali si kufříky a zamířili k domu, jehož adresu měli k dispozici. Zazvonili na interkom a vešli dovnitř. Amandina měla ve tváři strach. Vstoupili do výtahu. Johan měl možná pravdu. Není tohle všechno příliš riskantní? Nemohla to vzhledem k situaci odmítnout?

Ale tak blízko k neznámému viru se nedostávali každý den. Amandina chtěla znát celý příběh a pochopit, jak se virus mohl dostat až sem. Lov na něco neviditelného ji vzrušoval.